

Consiliul Europei

CONVENȚIA EUROPEANĂ

ASUPRA CETĂȚENIEI

Strasbourg, 6 noiembrie 1997

Preambul

Statele membre ale Consiliului Europei și celelalte state semnatare ale acestei Convenții,

Considerând că scopul Consiliului Europei este de a realiza o legătură mai strânsă între membrii săi;

Luând în considerare numeroasele instrumente internaționale privind cetățenia, pluralitatea de cetățenii și apatridia,

Recunoscând că în materie de cetățenie, atât interesele legitime ale statelor cât și cele ale persoanelor trebuie luate în considerare;

Dornice să promoveze dezvoltarea progresivă a principiilor juridice privind cetățenia, precum și adoptarea lor în drept intern și dornice să evite, pe cât este posibil, cazurile de apatridie;

Dornice să evite discriminarea în materiile referitoare la cetățenie;

Conștiente de dreptul la respectarea vieții de familie așa cum este prevăzut în art. 8 al Convenției privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

Constatând că statele au poziții diferite cu privire la problema pluralității de cetățenii și recunoscând că fiecare stat este liber să decidă asupra consecințelor care decurg, în dreptul său intern, din faptul că unul din cetățenii săi dobândește sau are o altă cetățenie;

Convenind că este de dorit să găsească soluții corespunzătoare la consecințele pluralității de cetățenii, mai ales în privința drepturilor și obligațiilor cetățenilor care au mai multe cetățenii;

Considerând că este de dorit pentru o persoană care are cetățenia a două sau mai multe state părți să nu fie nevoită să-și îndeplinească obligațiile militare decât față de una din aceste părți,

Constatând necesitatea de a promova cooperarea internațională între autoritățile naționale responsabile de problemele de cetățenie;

Au convenit cele ce urmează:

Capitolul I

Probleme generale

Articolul 1

Obiectul Convenției

Această Convenție stabilește principii și reguli în materie de cetățenie a persoanelor fizice și reguli care determină obligațiile militare în caz de pluralitate de cetățenii, la care dreptul intern al Statelor Părți trebuie să se conformeze.

Articolul 2

Definiții

În sensul acestei Convenții:

a) “cetățenie” înseamnă legătura juridică dintre o persoană și un stat și nu indică originea etnică a persoanei;

b) “pluralitate de cetățenii” înseamnă, posesia simultană a două sau mai multe cetățenii de către aceeași persoană;

c) “copil” înseamnă orice persoană până la vârsta de 18 ani, exceptând situația în care vârsta majoratului este împlinită mai înainte în baza dreptului care îi este aplicabil;

d) “drept intern” înseamnă toate tipurile de dispoziții enunțate în cadrul sistemului juridic național, în special constituția, legile, reglementările, decretele, jurisprudența, regulile cutumiare și practica, precum și regulile ce decurg din instrumentele internaționale obligatorii.

Capitolul II

Principii generale privind cetățenia

Articolul 3

Competența statului

1. Fiecare stat va determina prin legislația proprie care sunt cetățenii săi.

2. Această legislație trebuie acceptată de celelalte state, cu condiția ca ea să fie în conformitate cu convențiile internaționale aplicabile, cu dreptul internațional cutumiar și cu principiile de drept general recunoscute în materie de cetățenie.

Articolul 4

Principii

Regulile privind cetățenia fiecărui stat parte trebuie să se bazeze pe următoarele principii:

- a) fiecare persoană are dreptul la o cetățenie;
- b) apatridia trebuie evitată;
- c) nimeni nu poate fi, în mod arbitrar, privat de cetățenia sa;

d) nici căsătoria, nici desfacerea căsătoriei între un cetățean al unui Stat Parte și un străin, nici schimbarea cetățeniei unuia dintre soți în timpul căsătoriei, nu pot avea efect deplin drept asupra cetățeniei celuilalt soț.

Articolul 5

Ne-discriminarea

1. Reglementările unui Stat Parte referitoare la cetățenie nu trebuie să conțină deosebiri sau să includă practici care să constituie o discriminare bazată pe sex, religie, rasă, culoare sau originea națională sau etnică.

2. Fiecare Stat Parte trebuie să se conducă după principiul ne-discriminării între cetățenii săi, fie că sunt cetățeni prin naștere, fie că au dobândit ulterior cetățenia acestuia.

Capitolul III

Reguli referitoare la cetățenie

Articolul 6

Dobândirea cetățeniei

1. Fiecare Stat Parte trebuie să prevadă în dreptul său intern dobândirea deplin drept a cetățeniei sale de către următoarele persoane:

a) copiii în cazul în care unul din părinți are în momentul nașterii acestor copii, cetățenia acestui Stat Parte, sub rezerva excepțiilor care pot fi prevăzute în dreptul intern pentru copiii născuți în străinătate cu privire la copiii a căror filiație este stabilită prin recunoaștere, prin hotărâre judecătorească sau printr-o procedură similară, fiecare Stat Parte poate să prevadă că, acel copil dobândește cetățenia sa conform procedurii determinată de dreptul său intern;

b) nou născuții găsiți pe teritoriul său care, altfel, ar fi apatrizi.

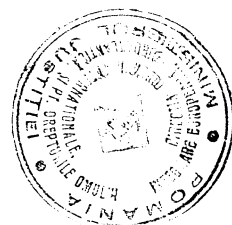
2. Fiecare Stat Parte trebuie să prevadă în dreptul său intern dobândirea cetățeniei sale de către copiii născuți pe teritoriul său care nu dobândesc la naștere o altă cetățenie. Această cetățenie va fi acordată:

a) deplin drept, la naștere; sau

b) ulterior, copiilor care au rămas apatrizi, prin cerere adresată, conform modalităților prevăzute de dreptul intern al Statului Parte, autorității competente, de către copilul respectiv sau în numele său. Această cerere poate fi condiționată de domiciliul legal și obișnuit pe teritoriul său în timpul unei perioade ce nu depășește cinci ani, imediat precedentă depunerii cererii.

3. Fiecare Stat Parte trebuie să prevadă în dreptul său intern, pentru persoanele care domiciliază în mod legal și obișnuit pe teritoriul său posibilitatea unei naturalizări. Nu trebuie să se prevadă, printre condițiile de naturalizare, o perioadă de domiciliu mai mare de 10 ani înainte de depunerea cererii.

4. Fiecare Stat Parte trebuie să faciliteze în dreptul său intern dobândirea cetățeniei sale de către următoarele per

- a) soții cetățenilor săi;
- b) copiii unuia dintre cetățenii săi, care fac obiectul excepției prevăzute la art. 6, paragraful 1, alineatul a;
- c) copii, în cazul în care unul dintre părinți dobândește sau a dobândit cetățenia sa;
- d) copiii adoptați de unul din cetățenii săi;
- e) persoanele născute pe teritoriu său și care domiciliază acolo în mod legal și obișnuit;
- f) persoanele care domiciliază pe teritoriul său în mod legal și obișnuit, pe timpul unei perioade care începe înaintea vârstei de 18 ani, perioadă ce trebuie determinată de dreptul intern al Statului Parte în cauză;
- g) apatrizii și refugiații recunoscuți care domiciliază în mod legal și obișnuit pe teritoriul său.

Articolul 7

Pierderea cetățeniei de plin drept sau la inițiativa unui Stat Parte

1. Un Stat Parte nu poate să prevadă în dreptul său intern pierderea cetățeniei sale de plin drept sau la inițiativa sa, cu excepția următoarelor cazuri:

- a) dobândirea voluntară a unei alte cetățenii;
- b) dobândirea cetățeniei Statului Parte ca urmare a unui comportament fraudulos, prin informație falsă sau prin ascunderea unui fapt pertinent din partea solicitantului;
- c) angajarea voluntară în forțe militare străine;
- d) comportament care aduce un prejudiciu grav intereselor esențiale ale Statului Parte;

e) absența oricărei legături efective între Statul Parte și un cetățean care domiciliază în mod obișnuit în străinătate;

f) atunci când s-a stabilit, pe perioada minorității unui copil, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dreptul intern care antrenează dobândirea de plin drept a cetățeniei Statului Parte;

g) adoptarea unui copil atunci când acesta dobândește sau are cetățenia străină a unuia sau a ambilor părinți adoptivi ai săi.

2. Un Stat Parte poate să prevadă pierderea cetățeniei sale de către copiii ai căror părinți pierd cetățenia sa, cu excepția cazurilor prevăzute de aliniatele c și d din paragraful 1. Totuși, copiii nu-și pierd cetățenia dacă cel puțin unul din părinții lor păstrează această cetățenie.

3. Un Stat Parte nu poate să prevadă în dreptul său intern pierderea cetățeniei sale în temeiul paragrafelor 1 și 2 de acest articol dacă persoana în cauză devine astfel apatrid, cu excepția cazurilor menționate la paragraful 1, aliniat b al acestui articol.

Articolul 8

Pierderea cetățeniei la inițiativa persoanei

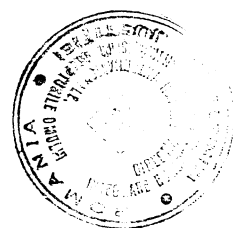
1. Fiecare Stat Parte trebuie să permită renunțarea la cetățenia sa, cu condiția ca persoanele respective să nu devină apatrizi.

2. Totuși, un Stat Parte poate să prevadă în dreptul său intern că, doar cetățenii care domiciliază în mod obișnuit în străinătate, pot renunța la cetățenia sa.

Articolul 9

Redobândirea cetățeniei

Fiecare Stat Parte va facilita, pentru cazurile și în condițiile prevăzute de dreptul său intern, redobândirea cetățeniei de către persoanele care o aveau și care domiciliază în mod obișnuit și legal pe teritoriul său.

Capitolul IV

Proceduri referitoare la cetățenie

Articolul 10

Examinarea cererilor

Fiecare Stat Parte trebuie să facă astfel încât să examineze într-un termen rezonabil cererile privind dobândirea, păstrarea, pierderea cetățeniei sale, redobândirea acesteia, sau eliberarea unui atestat de cetățenie.

Articolul 11

Hotărâri

Fiecare Stat Parte trebuie să facă în așa fel încât hotărârile privind dobândirea, păstrarea, pierderea cetățeniei sale, redobândirea cetățeniei sau eliberarea unui atestat de cetățenie să fie motivate în scris.

Articolul 12

Dreptul la o cale de atac

Fiecare Stat parte trebuie să facă în așa fel încât hotărârile privind dobândirea, păstrarea, pierderea cetățeniei sale, redobândirea cetățeniei sale sau eliberarea unui atestat de cetățenie să poată face obiectul unei căi de atac administrative sau judiciare, în conformitate cu dreptul său intern.

Articolul 13

Cheltuieli administrative

1. Fiecare Stat Parte trebuie să facă în așa fel încât cheltuielile administrative ocazionate de dobândirea, păstrarea, pierderea cetățeniei, redobândirea cetățeniei sale sau eliberarea unui atestat de cetățenie, să fie rezonabile.

2. Fiecare Stat Parte trebuie să facă în așa fel încât cheltuielile administrative ocazionate de o cale de atac administrativă sau judiciară să nu constituie un obstacol pentru solicitanți.

Capitolul V Pluralitate de cetățenii

Articolul 14 Cazuri de pluralitate de cetățenii de plin drept

1. Un Stat Parte trebuie să permită:

a) copiilor care au dobândit automat la naștere cetățenii diferite să păstreze aceste cetățenii;

b) cetățenilor săi să aibă o altă cetățenie dacă această altă cetățenie este dobândită automat prin căsătorie.

2. Păstrarea cetățeniilor menționate la paragraful 1 este subordonată dispozițiilor pertinente ale art. 7 din Convenție.

Articolul 15 Alte posibile cazuri de pluralitate de cetățenii

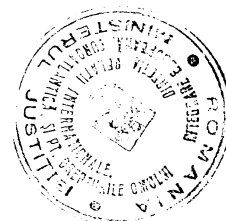
Dispozițiile Convenției nu limitează dreptul fiecărui Stat Parte de a stabili în dreptul său intern dacă:

a) cetățenii săi care dobândesc sau dețin cetățenia unui alt stat păstrează sau pierd cetățenia acestui Stat Parte;

b) dobândirea sau păstrarea cetățeniei sale este condiționată de renunțarea sau pierderea unei alte cetățenii.

Articolul 16 Păstrarea cetățeniei precedente

Un Stat Parte nu trebuie să facă din renunțarea sau pierderea unei alte cetățenii o condiție pentru dobândirea sau menținerea cetățeniei sale atunci când această renunțare sau această pierdere nu este posibilă sau nu poate fi cerută în mod rezonabil.

Articolul 17

Drepturi și obligații referitoare la pluralitatea de cetățenii

1. Cetățenii unui Stat Parte care au o altă cetățenie trebuie să aibă, pe teritoriul acestui Stat Parte unde domiciliază, aceleași drepturi și obligații ca și ceilalți cetățeni ai acestui Stat Parte.

2. Dispozițiile prezentului capitol nu aduc atingere:

a) regulilor de drept internațional referitoare la protecția diplomatică sau consulară pe care un Stat Parte o acordă unuia din cetățenii săi care posedă în aceleași timp o altă cetățenie;

b) aplicării regulilor de drept internațional privat ale fiecărui Stat Parte în caz de pluralitate de cetățenii.

Capitolul VI

Sucesiunea statelor și cetățenia

Articolul 18

Principii

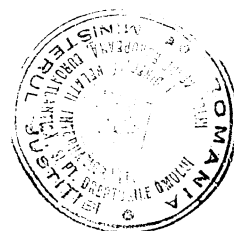
1. Fiind vorba de probleme de cetățenie în caz de succesiune a statelor, fiecare Stat Parte implicat trebuie să respecte principiile preeminenței dreptului, regulile în materie de drepturi ale omului și principiile menționate la art. 4 și 5 ale acestei Convenții și la paragraful 2 al acestui articol, îndeosebi pentru a evita apatridia.

2. Pronunțându-se asupra acordării sau păstrării cetățeniei în caz de succesiune a statelor, fiecare Stat Parte implicat trebuie să țină cont îndeosebi:

a) de legătura reală și efectivă dintre persoana respectivă și stat;

b) de domiciliul obișnuit al persoanei respective în momentul succesiunii statelor;

c) de voința persoanei respective;

d) de originea teritorială a persoanei respective;

3. Dacă dobândirea cetățeniei este subordonată pierderii unei cetățenii străine, sunt aplicabile dispozițiile art. 16 ale acestei Convenții.

Articolul 19

Reglementarea prin acord internațional

În caz de succesiune a statelor, Statele Părți implicate trebuie să se străduiască să reglementeze problemele referitoare la cetățenie prin acord încheiat între ele și, dacă este cazul, în relațiile lor cu alte state implicate. Asemenea acorduri trebuie să respecte principiile și regulile conținute sau evocate în prezentul capitol.

Articolul 20

Principiile privind persoanele care nu sunt cetățeni

1. Fiecare Stat Parte trebuie să respecte următoarele principii:

a) cetățenii unui stat predecesor care domiciliază în mod obișnuit pe teritoriul a cărui suveranitate este transmisă unui stat succesor, a cărui cetățenie n-au dobândit-o, trebuie să aibă dreptul să rămână în acest stat;

b) persoanele menționate la paragraful a) trebuie să beneficieze de egalitate de tratament cu cetățenii statului succesor în ceea ce privește drepturile sociale și economice.

2. Fiecare Stat Parte poate să excludă persoanele vizate la paragraful 1 din funcțiile din administrația publică investite cu exercitarea puterii publice.

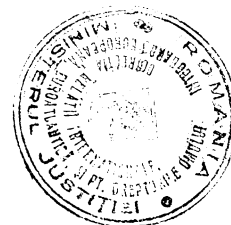
Capitolul VII

Obligații militare în caz de pluralitate de cetățenii

Articolul 21

Modalități de executare a obligațiilor militare

1. Orice persoană care are cetățenia a două sau mai multe State Părți nu este ținută să își îndeplinească obligațiile militare decât față de unul din aceste State Părți.

2. Acorduri speciale între Statele Părți interesate vor putea determina modalitățile de aplicare a dispoziției prevăzute la paragraful 1.

3. În lipsa unor acorduri speciale încheiate sau pe cale de a fi încheiate, următoarele dispoziții sunt aplicabile în cazul persoanelor care au cetățenia a două sau mai multe State Părți:

a) persoanele vor fi supuse obligațiilor militare ale Statului Parte pe teritoriul căruia domiciliază în mod obișnuit. Totuși, aceste persoane vor avea facultatea ca, până la vârsta de 19 ani, să se supună obligațiilor militare într-un Stat Parte, a cărui cetățenie de asemenea o au, sub forma unui angajament voluntar, pentru o durată totală și efectivă cel puțin egală cu cea a serviciului militar activ din celălalt Stat Parte;

b) persoanele care domiciliază în mod obișnuit pe teritoriul unui Stat Parte ai cărui cetățeni nu sunt, sau al unui stat necontractant, vor putea să aleagă dintre Statele Părți ale căror cetățenie o au pe acela în care doresc să-și îndeplinească obligațiile militare;

c) persoanele care, potrivit regulilor prevăzute la paragraful a) și b), își vor fi satisfăcut obligațiile militare față de un Stat Parte, în condițiile prevăzute de legislația acestui Stat Parte, vor fi considerate că și-au satisfăcut obligațiile militare față de Statul Parte sau Statele Părți ai căror cetățeni sunt deopotrivă;

d) persoanele care, înainte de intrarea în vigoare a acestei Convenții între Statele Părți a căror cetățenie o au, și-au satisfăcut în oricare din aceste State Părți obligațiile militare prevăzute de legislația acestuia, vor fi considerate că și-au satisfăcut aceste obligații în Statul Parte sau Statele Părți ai căror cetățeni sunt deopotrivă;

e) dacă persoanele și-au îndeplinit serviciul militar activ într-unul din Statele Părți a căror cetățenie o au, în conformitate cu paragraful a) și își transferă ulterior domiciliul lor obișnuit pe teritoriul unui alt Stat Parte a cărui cetățenie o au, ele nu vor putea fi supuse, dacă este cazul, obligațiilor militare de rezervă decât în acest din urmă Stat parte;

f) aplicarea dispozițiilor prezentului articol nu afectează cu nimic cetățenia persoanelor;

g) în caz de mobilizare într-unul din Statele Părți, obligațiile care decurg din dispozițiile prezentului articol nu sunt aplicabile acestui Stat Parte.

Articolul 22

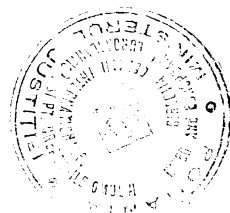
Dispensa sau scutirea de obligații militare sau de serviciu civil de înlocuire

În lipsa unor acorduri speciale încheiate sau care urmează a fi încheiate, dispozițiile următoare sunt aplicabile, în egală măsură, persoanelor care au cetățenia a două sau mai multe State Părți:

a) articolul 21, paragraful 3, alineatul c din această Convenție se aplică persoanelor care au fost exonerate de obligațiile lor militare sau au îndeplinit, în schimb, un serviciu civil;

b) vor fi considerate că și-au satisfăcut obligațiile militare persoanele cetățeni ai unui Stat Parte care nu prevede serviciul militar obligatoriu, dacă își au domiciliul obișnuit pe teritoriul acestui Stat Parte. Cu toate acestea, ele vor putea să nu fie considerate că și-au satisfăcut obligațiile militare față de Statul Parte sau de Statele Părți ai căror cetățeni sunt deopotrivă și unde este prevăzut un serviciu militar, decât dacă acest domiciliu obișnuit a durat până la o anumită vârstă pe care fiecare Stat Parte o va indica în momentul semnării sau depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aderare;

c) vor fi de asemenea, considerate că și-au satisfăcut obligațiile militare persoanele cetățeni ai unui Stat Parte care nu prevede un serviciu militar obligatoriu, dacă ele s-au angajat voluntar în forțele militare ale acestui Stat Parte pentru o durată totală și efectivă cel puțin egală cu serviciul militar activ al Statului Parte sau Statelor Părți a căror cetățenie o au deopotrivă, indiferent care ar fi domiciliul lor obișnuit.

Capitolul VIII

Cooperarea între Statele Părți

Articolul 23

Cooperarea între Statele Părți

1. În vederea facilitării cooperării între Statele Părți, autoritățile lor competente trebuie:

a) Să comunice Secretarului General al Consiliului Europei informații privind dreptul lor intern referitor la cetățenie, incluzând situațiile de apatridie și de pluralitate de cetățenii precum și evoluțiile intervenite în aplicarea Convenției;

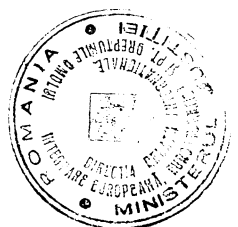
b) să-și comunice reciproc, la cerere, informații privind dreptul intern referitor la cetățenie și evoluțiile intervenite în aplicarea Convenției;

2. Statele Părți trebuie să coopereze între ele și cu celelalte state membre ale Consiliului Europei în cadrul organului interguvernamental corespunzător al Consiliului Europei pentru a reglementa toate problemele pertinente și a promova dezvoltarea progresivă a principiilor și a practicii juridice privind cetățenia și problemele aferente acesteia.

Articolul 24

Schimbul de informații

Fiecare Stat Parte poate, în orice moment, să declare că se angajează să informeze un alt Stat Parte care a făcut aceeași declarație, despre dobândirea voluntară a cetățeniei sale de către cetățenii celui alt Stat Parte, sub rezerva legilor aplicabile privind protecția datelor. O astfel de declarație poate indica condițiile în care Statul Parte va furniza asemenea informații. Declarația poate fi retrasă în orice moment.

Capitolul IX Aplicarea Convenției

Articolul 25 Declarații privind aplicarea Convenției

1. Orice Stat Parte poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aderare să declare că va exclude capitolul VII de la aplicarea acestei Convenții.

2. Dispozițiile capitolului VII sunt aplicabile doar în cadrul relațiilor între Statele Părți față de care el a intrat în vigoare.

3. Orice Stat Parte poate, în orice moment următor, să notifice Secretarului General al Consiliului Europei că va aplica dispozițiile capitolului VII, exclus în momentul semnării sau în instrumentul său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare. Această notificare va avea efect la data primirii sale.

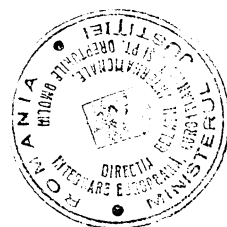
Articolul 26 Efectele Convenției

1. Dispozițiile acestei Convenții nu aduc atingere dispozițiilor de drept intern și instrumentelor internaționale obligatorii, care sunt sau vor intra în vigoare, în baza cărora drepturi suplimentare sunt sau vor fi acordate persoanelor, în domeniul cetățeniei.

1. Această Convenție nu împiedică aplicarea:

a) Convenției asupra reducerii cazurilor de pluralitate de cetățenie și asupra obligațiilor militare în caz de pluralitate de cetățenie, din 1963 și protocoalelor sale;

b) altor instrumente internaționale obligatorii în măsura în care aceste instrumente sunt compatibile cu această Convenție,
în relațiile dintre Statele Părți legate prin aceste instrumente.

Capitolul X Clauze finale

Articolul 27 Semnarea și intrarea în vigoare

1. Această Convenție este deschisă semnării de către statele membre ale Consiliului Europei și de către statele nemembre care au participat la elaborarea sa. Aceste state pot să-și exprime consimțământul de a fi legate prin:

- a) semnarea fără rezerva ratificării, acceptării sau aprobării; sau
- b) semnarea sub rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare.

Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare vor fi depuse la Secretarul General al Consiliului Europei.

2. Această Convenție va intra în vigoare, pentru toate statele care și-au exprimat consimțământul de a fi legate prin această Convenție, în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data la care trei state membre ale Consiliului Europei își vor exprima consimțământul de a fi legate prin această Convenție, conform dispozițiilor paragrafului precedent.

3. Pentru orice stat care își va exprima ulterior consimțământul de a fi legat prin această Convenție, aceasta va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data semnării sau depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aprobare.

Articolul 28 Aderarea

1. După intrarea în vigoare a acestei Convenții, Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei va putea să invite orice stat nemembru al Consiliului Europei, care n-a participat la elaborarea sa, să adere la această Convenție.

2. Pentru orice stat care aderă, această Convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data

depunerii instrumentului de aderare la Secretarul General al Consiliului Europei.

Articolul 29

Rezerve

1. Nici o rezervă nu poate fi formulată față de orice dispoziție conținută în capitolele I, II și VI ale acestei Convenții. Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, să formuleze una sau mai multe rezerve față de alte dispoziții ale Convenției cu condiția ca ele să fie compatibile cu obiectul și scopul acestei Convenții.

2. Orice stat care formulează una sau mai multe rezerve trebuie să notifice Secretarului General al Consiliului Europei conținutul pertinent al dreptului său intern sau orice informație pertinentă.

3. Un stat care a formulat una sau mai multe rezerve în baza paragrafului 1, va examina retragerea lor, în întregime sau în parte de îndată ce împrejurările permit acest lucru. Această retragere se efectuează adresând o notificare Secretarului General al Consiliului Europei. Retragerea va avea efect la data primirii notificării de către Secretarul General.

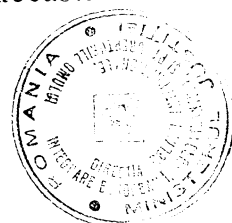
4. Un stat care extinde aplicarea acestei Convenții la un teritoriu desemnat printr-o declarație prevăzută în aplicarea paragrafului 2 al articolului 30 poate, pentru teritoriul respectiv, să formuleze una sau mai multe rezerve, potrivit dispozițiilor paragrafelor precedente.

5. Un Stat Parte care a formulat rezerve față de oricare din dispozițiile capitolului VII al acestei Convenții nu poate pretinde aplicarea acestei dispoziții de către un alt Stat Parte, decât în măsura în care statul însuși a acceptat-o.

Articolul 30

Aplicare teritorială

1. Orice stat poate, în momentul semnării, sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, să desemneze teritoriul sau teritoriile cu privire la care se aplică această Convenție.

2. Orice stat poate, în orice alt moment, ulterior, printr-o declarație adresată Secretarului General al Consiliului Europei, să extindă aplicarea acestei Convenții cu privire la oricare alt teritoriu indicat în declarație și cu privire la care asigură relațiile internaționale sau pentru care este abilitat să dispună. Convenția va intra în vigoare în privința acestui teritoriu, în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data primirii declarației de către Secretarul General.

3. Orice declarație făcută în virtutea paragrafelor precedente va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu indicat în această declarație, prin notificare adresată Secretarului General. Retragera va avea efect în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data primirii notificării de către Secretarul General.

Articolul 31

Denunțarea

1. Orice Stat Parte poate, în orice moment, să denunțe Convenția în totalitate sau numai Capitolul VII, adresând o comunicare Secretarului General al Consiliului Europei.

2. Denunțarea va avea efect în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni după data primirii comunicării de către Secretarul General.

Articolul 32

Notificări făcute de Secretarul General

Secretarul General al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale Consiliului, oricărui semnatar, oricărei Părți și oricărui alt stat care a aderat la această Convenție:

- a) orice semnare;
- b) depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare;
- c) orice dată de intrare în vigoare a acestei Convenții, conform articolelor 27 și 28;

d) orice rezervă și orice retragere de rezervă formulate conform dispozițiilor articolului 29 al acestei Convenții;

e) orice notificare sau declarație formulată conform dispozițiilor articolelor 23; 24, 25, 27, 28, 29, 30 și 31 ale acestei Convenții;

f) orice alt act, notificare sau comunicare având legătură cu această Convenție.

Drept pentru care, subsemnații, legal împuterniciți în acest scop, au semnat prezenta Convenție.

Făcută la Strasbourg, la 6 noiembrie 1997 în franceză și în engleză, ambele texte având aceeași valabilitate, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul General al Consiliului Europei va comunica o copie de pe aceasta, certificată pentru conformitate, fiecăruia dintre statele membre ale Consiliului Europei, statelor nemembre care au participat la elaborarea acestei Convenții și oricărui stat invitat să adere la această Convenție.

Pentru conformitate

